

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
FOOL FOR LOVE

Copyright © 2003 by Eloisa James, Inc.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04516-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

Ludi od ljubavi

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

U kom Sajmon Darbi prima neprijatne vesti

*Park lejn 28
London*

Neki muškarcu se, kada su ljuti, pretvaraju u morževe: nakostreše se, pa frkću. Drugi liče na svinje sa naduvanim obrazima i sitnim očima. Sajmon Darbi se pretvorio u Kozaka. Oči su mu se iskosile. Visoke jagodice, nasleđene od generacija Darbijevekih, izgledale su strašno – postale su oštre i sasvim čudne. Džerardu Bandžu je izgledao kao pravi divljak. Poslednji put se sâm uvaženi Džerard Bandž osećao tako razjareno kada ga je njegov lekar obavestio da se zarazio boginjama. Samo sećanje na taj trenutak izazivalo mu je mučninu. Bio je tu onaj nelagodni osećaj nebeske odmazde, da se ne spominje neprijatno lečenje koje ga je čekalo.

Ali još bi manje želeo da čuje da je njegovo nasleđstvo nestalo. Naposletku, bolesti dolaze i odlaze, ali život je tako skup. Čak i maramice koštaju basnoslovno.

Darbi je verovatno bio u šoku. Pa je Bandž ponovio: „Nema ni najmanje sumnje. Tvoja strina je sve krupnija.“

Kako mu Darbi i dalje nije odgovarao, Bandž je prišao leglu pasa od porcelana na polici iznad kamina i iznova počeo da poredi siromaštvo sa boginjama. Sifilis je definitivno bio poželjniji.

„Rekao sam, ledi Rolings je u blagoslovenom stanju. Hoću da kažem da ju je grofica od Trenta posetila na selu i rekla da se sada već gega. Da li si me čuo, Darbi?“

„Verovatno su te čuli u Norfoku.“

Tišina.

Bandž nije mogao da podnese tišinu, ali nije se dešavalo svakog dana da čoveku ispred nosa nasledstvo ukrade nerođeno dete. Sklonio je dugačke manžetne, pa poređao pse od porcelana u uredan red. Mora da je bilo četrnaest ili petnaest napadno obojenih životinja isplaženog jezika.

„Pretpostavljam da ovo pripada nekoj od tvojih sestara“, dobacio je preko ramena. Pomisao na Darbijeve sestre u Bandžu je izazivala blagu nelagodu. Naposletku, ako Ezme Rolings rodi muško dete, izgubiće stričevinu.

„Zapravo, psi su pripadali mojoj maćehi“, prokomentarisao je Darbi.

Stopa smrtnosti u Darbijevoj porodici bila je visoka, razmišljao je Bandž: otac, maćeha, stric – svi mrtvi za manje od jedne godine. „Voleo bih da tvoja strina nije sve krupnija, vraški bih to voleo“, rekao je pokazujući redak nalet velikodušnosti.

Progutao je psovku kada ga je oštra ivica uštirkane platnene kragne uštinula za vrat. Mora da ima na umu da ne sme tako naglo da se okreće. Ove nove visoke kragne bile su neverovatno neprijatne.

„To teško da može da se tumači kao tvoja krivica. Čini se da su moji stric i strina imali neočekivano pomirenje pre njegove smrti.“

„Načisto me je zabezegnulo kad sam čuo da je umro u spavaćoj sobi svoje žene“, složio se Bandž. „Ne kažem da ledi Rolings nije lepa žena. Ali tvoj stric sa svojom ženom nije živio godinama. Poslednji put kada sam ga video, sasvim ga je lepo ledi Čajld motala oko prsta. Mislio sam da Rolings i njegova žena ne razgovaraju.“

„Koliko znam, retko su razgovarali. Pretpostavljam da su se u pravljenje naslednika upustili bez reči.“

„Neki kažu da dete nije Rolingsovo, znaš.“

„S obzirom na to da je moj stric umro u spavaćoj sobi svoje žene, on i ona su se verovatno upustili u aktivnosti koje su dovele do začeca ovog deteta. Udovoljićeš mi time što ćeš ugušiti sve takve glasine.“ U Darbijevim očima sada se video uobičajeni izraz uzdržane rasonodenosti.

„Moraćeš da se oženiš“, istakao je Bandž. „Naravno, tebi neće biti suviše teško da upecaš bogatu ženu. Čuo sam da jedan trgovac vunom ove sezone izvodi ćerku na tržište – pričaju da je plodna ovčica.“ Prasnulo je u prodoran smeh.

Darbi ga je pogledao sa gnušanjem. „Neprivlačna opcija.“ Blago se naklonio. „I premda silno uživam u tvom društvu, Bandže, imam stanak posle podne.“

Hladno kopile, pomislio je Bandž, ali je dozvolio da ga povede prema vratima. „Hoćeš li reći sestrama po ocu?“

„Naravno. Njihova cenjena strina će dobiti dete. Džozefina će biti oduševljena.“

„Zna li ona da će joj to dete oteti bogatstvo?“

„Ne vidim zašto bi pitanje nasleđstva trebalo da uznemirava dete koje još nije izašlo iz dečje sobe.“

„I nikad se ne zna. Ledi Rolings bi mogla da rodi devojčicu.“

„Prijatna misao u trenutnim okolnostima.“

„Smiren si. Ne znam šta bih ja radio da imam dve devojčice koje moram da izvedem na tržište i...“

„Odlično bi se snašao.“ Darbi je pozvonio, a njegov batler, Fening, pojavio se sa Bandžovim kaputom, šeširom i štapom.

Maska uzdržane rasonode spala je Darbiju s lica dok se vraćao u radnu sobu. Progutao je gnev pred nakićenim kicošem koji je silno uživao što mu je saopštio vest o trudnoći njegove strine. Ali gnev mu je sada stegnuo grlo.

„Prokleta kučka.“ Reči su ga kao otrov pekle u ustima.

Ma šta da je njegov stric radio u sobi svoje žene, to nije podrazumevalo bludničenje. Rolings mu je prošlog jula, pre nego što je umro, rekao da mu je lekar zabranio bračni čin – a pošto je bio popio, dodao je da se ledi Čajld slaže sa tim. Nije bilo potrebe da spominje suprugu, pa je nije ni spominjao. Njegova ljubavnica, ledi Čajld, bila je jedina koja je makar i izdaleka bila zainteresovana za Majlsovu sposobnost da izgužva čaršave.

A ipak je nedelju dana kasnije umro u spavaćoj sobi Ezme Rolings. Doživeo je srčani udar u spavaćoj sobi svoje žene. A sada je ona postajala krupnija – čak se i gegala? Bez sumnje, dete će se roditi ranije. Prijem je bio prošlog jula. Ako je dete Majlsovo, njegova žena je u najboljem

slučaju u šestom mesecu. A zašto bi se otmeno vitka ledi Rolings gegala već u šestom mesecu kada su pred njom još tri duga meseca?

Prokleta lažljiva preljubnica. Nije ni na trenutak verovao da je Majls spavao u njenoj postelji. Najverovatnije je dete začela sa drugim muškarcem, pa je namamila Majlsa u sobu da pomuti pitanje očinstva.

Majls nikada nije zaslužio tu preljubnicu kojom se oženio. Ali on je ostao uz svoju suprugu, ni trepnuo nije kada je počela da niže skandale. Odbio je čak i da uzme u obzir razvod.

U Londonu su postojali ljudi koji su Darbija smatrali bezosećajnim, hladnim čovekom. Proglasili su ga za izvrsnog na osnovu njegove ekscentrične, otmene odeće. Primetili su lakoću sa kojom je igrao moderne igre visokog društva i trag slomljenih srca koji je ostavljao za sobom, sudili mu na osnovu šapatom širenih glasina o razvratu i perverznm prijateljima. Govorili su jedni drugima da je jedina emocija koju je ikad pokazao bila taština.

Protivrečeći glasinama, Sajmon Darbi je u policu iznad kamina zurio tako okrutno da je čudo što se psi od porcelana nisu rasprsnuli na komade.

Muškarac koji je otvorio vrata radne sobe to kao da nije primetio dok je dugačkim koracima grabio u sobu, pa se bacio u fotelju ispred kamina. Bio je to širok, krupan, grub muškarac maslinastog tena na kome je jedini znak aristokratskog porekla bila izgužvana marama oko vrata i par lepih čizama.

Darbi ga je pogledao preko ramena. „Nisam raspoložen za društvo.“

„Progutaj.“ Ris Holand, erl od Godvina, uzeo je čašu madere od batlera uz grimasu koju je koristio umesto osmeha, pa iskapio vino, samo da bi ga spopao kašalj.

„Dovraga, odakle ti ovo ogavno vino?“

„Ne bih da razgovaram o nevoljama domaćinstva.“

Ton u Darbijevom glasu naterao je Risa da trepne. „Čuo si“, izgovorio je.

„Da je moja strina sve krupnija? Džerard Bandž je upravo otišao. Predložio je da se oženim naslednicom stočara poznatijom kao plodna ovčica.“

„Prokleta tračersko pseto.“

„Bandž kaže da se moja strina gega. Nema sumnje da je dete začeto za života mog strica, ako ga nije i on sam začeo.“

Ris je posmatrao najbližeg prijatelja. Nije bio od neke koristi u pogledu tešenja, a činjenica da poznaje Darbija od detinjstva samo je sve još više pogoršavala. Tačno je znao koliko njegov prijatelj prezire sažaljenje.

Darbi je stajao naslonjen na policu iznad kamina i zurio u vatru. Njegovo visoko vitko telo, sazdano od napetih mišića, bilo je odeveno u izvanrednu tkaninu. Izgledao je kao lord, od razbarušene smeđe kose do sjajnih čizama, što je i trebalo da postane ako nasledi stričevu titulu i posed.

Bez poseda, Darbiju je ostajala samo zarada od uvoza svile, a to, prema Risovoj proceni, nije moglo biti mnogo. Darbi je podizao dve mlađe sestre po ocu. Verovatno je čak i ova kuća pripadala štenetu koje je raslo u stomaku ledi Rolings.

Istovremeno, sâm Ris je predstavljao hodajući nered, sa krojačke tačke gledišta, ali imao je tri ili četiri kuće i toliko novca da nije znao šta će s njim.

Darbi se okrenuo. Imao je lice zbog koga su žene padale u nesvest, sa udubljenjima na oba obraza koja su isticala njegove jagodice, duboko usađene oči i usku bradu. Bilo je to izvanredno aristokratsko lice, ali i opasno muževno. „Važno je da Ezme Rolings ne nosi dete mog strica.“

„Ne verujem da je začeo bilo bezgrešno. A đavolski je teško dokazati da je dete nezakonito.“

„Onda će štene prosta roda naslediti posed mog strica. Sam bog zna ko je otac. Znaš li koliko je Majls – moj stric – želeo naslednika?“ Ovo je izletelo iz njega.

Ris je trgao glavom. „Nikad nismo razgovarali o potomstvu.“

„To je bilo jedino što je želeo: naslednika. A ipak nije mogao da naterase sebe da se odrekne svoje žene. Majls je bio izuzetno dobar čovek. Nije umeo da zauzme stav pred drskim prosjakom, a kamoli pred svojom ženom.“

„Prelepa je žena ledi Rolings“, rekao je Ris. „Veoma je topla u ophođenju. Nikada nisam razumeo kako je moguće da je jedna od najboljih drugarica moje žene. Verovatno ima nešto u suprotnostima.“

„Tvoja žena je svetica u poređenju s njom.“

„Moja žena je svetica u poređenju sa bilo kim“, istakao je Ris. „Nesrećna okolnost je to što je sa svecima teško živeti. Jasno se sećam da sam rekao Rolingsu da je trebalo da izbaci Ezme kao što sam ja Helen pre nego što joj je dozvolio da zadrži kuću.“

„Majls nikada nije preduzeo korake protiv strine“, rekao je Darbi. „Ništa. Nije tražio razvod. Ništa.“

„Imaš li predstavu ko bi mogao biti otac deteta?“

Darbi je odmahnuo glavom. „Bila je na prijemu kod ledi Trubridž kada je Majls umro. To je mogao biti bilo ko.“

„Trubridž? Ona žena koja ima kuću u Ist Klifu i umišlja da je ljubitelj umetnosti, pa okuplja oko sebe gomilu glumaca i diletanata? Pokušala je da me namami tamo mašući mi pred nosom operskim pevačicama.“

„Njeni prijemi su toliko puni skandala da je pravo čudo bilo koga pronaći u sobi njegove žene“, rekao je Darbi. „Šta misliš, zašto je Ezme Rolings zatrudnela?“

Ris je izvadio urolani papir iz džepa na grudima, pa počeo da šara po njemu. Nije podigao pogled. „Poslednje što sam čuo, valcer u spavaćoj sobi je i dalje glavni krivac za decu.“

„Dodavola, Rise, slušaj. Šta misliš zašto je baš sada zatrudnela? Žena se bez stida vucarala po Londonu deset godina. Zašto je sada iznenada zatrudnela kada je čitav svet znao da mom stricu srce otkazuje?“

„Misliš da je to uradila da obezbedi posed?“

„Šta ako jeste?“

„Teško je reći. Morao bi da dokažeš nezakonitost, a to je praktično nemoguće. Bolje se moli da je devojčica.“

Ris je opet počeo da piše, bez sumnje je sastavljao neki notni zapis. „Nije valjda da misliš da je ona sredila tvog strica?“, pitao je gotovo odsutno.

„Molim?“

„Ubila ga da zamaskira trudnoću?“

„Ne verujem“, kazao je Darbi nakon jednog trenutka. „Ona je nami-guša. Ali ne mogu da kažem da ima u njoj istinskog zla.“

Risu su prsti leteli preko stranice, i Darbi je video da je sasvim pre-stao da ga sluša. Kada bi Ris počeo da sledi zov muzike, nije bilo načina da ga čovek vrati dok sve ne zapiše.

Naravno da Ezme Rolings ne bi ubila muža. Bila je dama, i pored toga što je bila preljubnica. I ona i Majls su se, na čudan način, sasvim lepo slagali. Ona nikada nije pravila problem oko njegovih ljubavnica – pa, kako je i mogla – a on nijednom nije trepnuo na njene partnere u postelji. Zapravo, činilo se da je njoj Majls, na neki čudan način, drag.

Ali možda joj se nije dopala zamisao prepuštanja poseda. Svi su znali da Majlsa izdaje srce. Možda je saznala da bi se mogla preseliti u udovičku kuću, pa je izmislila trudnoću.

Možda uopšte nije bila trudna.

To bi mnogo toga objasnilo, na primer, zašto se Ezme povukla na selo nakon sahrane njegovog strica. Ova dama je retko odlazila iz Londona. Pa šta je onda radila na gotovo zaboravljenom posedu u Viltširu?

Šetala naokolo sa jastukom pod haljinom, eto šta. Pretraživala susedstvo u potrazi za detetom koje bi moglo da prođe kao Majlsov naslednik.

„Šta ako nije trudna, Rise?“

Njegov prijatelj nije odgovorio.

„Rise?“

Na ovaj gotovo urlik, Risovo pero je zaškripalo i prsnulo mastilo. „Dođavola“, progundao je rukavom upijajući mastilo.

Darbi je gledao kako se Risovom belom manžetnom širi sve veća fleka crnog mastila. „Kako tvoj sobar pere te fleke?“

„Trenutno ga nemam. Moj stari sobar je dao otkaz u nastupu gneva pre nekoliko meseci, a ja se nisam potrudio da pronađem drugog. Domaćica će mi kupiti nove košulje.“ Dovršio je note koje je prekrilo mastilo kada je prsnulo, pa počeo da maše papirom da ga osuši. „Zašto sada vičeš?“

„Šta ako Ezme Rolings nije trudna? Šta ako namerava da lažira porođaj i vrati se sa bebom koju je pronašla u Viltširu? Mogla bi da kupi dete bez problema. Pa da ga donese i predstavi kao Majlsovog naslednika.“

Risove guste obrve su se slagale sa grivom njegove kose. Obično ih je mrštio; sada ih je nesigurno podigao. „Moguće je“, progundao je. „Pretpostavljam.“

„Koji bi bio drugi razlog da bude na selu?“, navaljivao je Darbi. „Moja strina je otelotvorenje londonske velike dame, i pored toga što je skandal-majstor. Teško ju je zamisliti daleko od udobnosti Ganterove

čajdžinice, a da ne spominjemo njenu krojačicu. Zašto bi odabrala da živi na selu ukoliko to nije nekakva varka.“

I ne sačekavši da mu Ris odgovori, otišao je na drugu stranu sobe. „Nikada nisam poverovao u priču da je Majls bio u njenoj sobi, nikada.“

„Rekao si da je tvoj stric želeo naslednika“, istakao je Ris. „Zašto ne bi pokušao da ga dobije sa ženom ako je ona bila voljna? Ne moraš da živiš sa ženom da bi dobio naslednika.“

„Majls ne bi toliko rizikovao. Doktor Ratborn mu je rekao da izbegava aktivnosti u spavaćoj sobi da ga srce ne bi izdalo.“

„Pa...“

„Ne“, rekao je Darbi. Okrenuo se prema prijatelju. „Ezme Rolings sprovodi nekakvu prevaru na posedu mog strica. Spreman sam da se opkladim u dvesta funti da oko njenog stomaka nema ničeg do gomile perja.“

Ris je gledao u njega. Pa izgovorio: „Unajmi policajca iz Ulice Bou. On će brzo saznati.“

„Idem lično u Viltšir.“ Darbijeve oči su sijale suzdržanim gnevom, koji je osećao od trenutka kada je Džerard Bandž afektiranim korakom u cipelama sa crveno obojenom potpeticom ušao u njegovu radnu sobu i saopštio mu neprijatnu vest. „Istrešću ja istinu iz nje. Dođavola, ako se zaista raskrupnjava, želim da znam ko je otac. Čak i ako ne mogu da dokažem, želim da znam istinu.“

„Kako ćeš objasniti svoj iznenadni dolazak?“, pitao je Ris.

„Pre nekoliko nedelja primio sam od nje poruku o vazduhu u Londonu i njegovom škodljivom uticaju na zdravlje dece. Džoz i Anabel su mi se činile sasvim zdrave, pa sam ignorisao njenu poruku. Svi ćemo joj se pridružiti na selu.“

„Deca nisu nešto što lako možeš preseliti“, usprotivio se Ris. „Za početak, uz njih ide ubistven broj posluge, da ne spominjem odeću, igračke i ostalo.“

Darbi je slegao ramenima. „Kupiću još jednu kočiju i staviti u nju devojčice i dadilju. Koliko teško to može biti?“

Ris je ustao, pa stavio sada suv list hartije u džep na grudima.

„Možda ću pronaći sebi suprugu u divljinama Viltšira“, rekao je Darbi ćudljivo. „Ne mogu sam da podižem sestre.“

„Ne znam šta je tako teško u podizanju dece. Unajmi svakoj dadilju. Nema potrebe da se opteretiš ženom.“

„Devojčicama je potrebna majka. Slugama je Džozzi naročito teška.“

Ris je podigao obrve. „Ne mogu da kažem da je moja majka učinila mnogo za mene. A mislim da ni tvoja majka nije baš mnogo učestvovala u tvom vaspitanju.“

„Dobro, potrebna im je dobra majka“, odgovorio je Darbi nestrpljivo.

„To i dalje nije dovoljan razlog da se uzme žena“, rekao je Ris na odlasku. „Pa, srećno ti bilo sa strinom. Kako su je ono nazvali? Ozloglašena Ezme, zar ne?“

„Biće ona ozloglašena nakon što završim s njom“, rekao je Darbi namrgođeno.

Šećer i začín, i sve na lep način

Glavna ulica

Limpli Stouk, Viltšír

Bilo je to nešto najlepše što je ikada videla. Oči su mu se namreškale u znak dobrodošlice i nasmešio joj se... a njoj je srce poskočilo u grudima i poneo ju je toliko silovit talas čežnje da joj se činilo da će je oboriti. „Vo!“, rekao je. „Vo! Vo!“

„Ti si prelep dečak“, gukala je Henrijeta. „Imaš li zubić, mili? Baš tu?“ Spustila je prst na bebinu bradu.

Uhvatio ga je talas kikotanja i on je zakoračio prema njoj, pa ponovio: „Vo!“

„Vo?“, pitala je Henrijeta smejući se u odgovor.

„Vo-vo!“, vikalo je dete.

Devojčica je zgrabila bebu za ruku, pa je povukla nazad. „Ona želi da kaže zdravo“, izgovorila je ozlojeđenim tonom. „Anabel je devojčica, nije dečak. I nije lepa. Čelava je, u slučaju da niste primetili.“

Devojčica od pet-šest godina namrgođeno je pogledala Henrijetu. Bundica joj je bila raskopčana i nije nosila rukavice, premda to i nije bilo mnogo važno. Bilo je neuobičajeno toplo za januar, i Henrijeta je svoju bundu ostavila u kočiji. Dete je nosilo prljavu haljinu koja je verovatno tog jutra bila bledoružičasta, ali je očigledno bila u dodiru sa ulicom.

Zapravo, niz prednju stranu se pružala smrdljiva pruga stajskog đubriva kao da je pala pravo u balegu.

Devojčica je počela da odvlači bebu niz ulicu. Ta ružičasta haljina je bila sašivena od finog sukna iako je zaudarala na štalu.

Henrijeta je stala pravo pred nju i nasmešila se kao da joj je sasvim slučajno preprečila put. „Prozrela si me, zar ne? I potpuno si u pravu. Ne znam gotovo ništa o deci. Naravno, znam da si ti dečak.“

Devojčica se još jače namrgodila. „Nisam!“

„Nemoj mi reći! Mora da se varaš. Sasvim sam uverena da momčići od – o, četiri godine – ove godine nose ružičaste vrpce. Potpuno sam sigurna.“

„Nisam dečak i imam pet godina. Ako biste se, molim vas, pomerili, preprečili ste nam put.“

Izraz dubokog opreza na njenom licu naterao je Henrijetu da trepne, pa se sagnula i pitala: „Kako se zoveš, mila? I gde ti je dadilja?“

Na trenutak se činilo da devojčica neće odgovoriti, da će nastaviti da trči glavnom ulicom vukući mlađu sestru za sobom.

„Ja sam Džozī“, izgovorila je najzad. A zatim dodala: „Gospođica Džozefina Darbi. Ovo je moja mlađa sestra Anabel.“

„Vo!“, povikala je Anabel. „Vo!“ Činilo se da je silno srećna što se Henrijeta ponovo spustila na njen nivo.

„Ah“, rekla je Henrijeta, veselo gledajući dete. „Ja sam leđi Henrijeta Maklelan. I neizmerno mi je milo što smo se upoznale. Džozī, da nisi negde izgubila dadilju?“

„Ostavila sam je zbog boljeg nameštenja“, rekla je Džozī oholo i prilično brzo.

„Molim?“

„Ostavila sam je zbog boljeg nameštenja“, ponovila je. „To je kuvarica rekla pre nego što je prešla na drugu stranu ulice.“

„Ah“, kazala je Henrijeta. „A šta misliš gde si ostavila dadilju?“

„Tamo“, rekla je Džozī, pa tvrdoglavo ukrotila usnu. „Ali ne vraćam se tamo. Neću ponovo da ulazim u kočiju. Neću!“ Pogledala je u niz bifora*

* Tip prozorskog okvira uspravno podeljenog na dva dela. (Prim. prev.)

niz glavnu ulicu. „Pobegle smo i ne vraćamo se. Tražimo prodavnicu koja prodaje sladoled, a onda ćemo otići još dalje.“

„Misliš li da se dadilja brine za vas?“, pitala je Henrijeta.

„Ne. Sad joj je vreme za jutarnji čaj.“

„Ipak, mora da brine. Da li se nalazi u krčmi *Zlatna košuta*?“

„Neće primetiti“, rekla je Džози. „Ponovo je jutros zapala u histeriju. Ne voli da putuje.“

„Ako dadilja i nije zapazila da vas nema, tvoji roditelji će to primetiti, i neizmerno će brinuti ako ne budu mogli da pronađu tebe i tvoju sestru.“

„Moja majka je mrtva“, objavila je Džози. Uputila je Henrijeti pogled kojim je nagovestila da bi ta činjenica trebalo da je očigledna.

„O bože“, izgovorila je Henrijeta prilično nevesto. Pa se pribrala. „Šta kažeš da poneseš tvoju sestru, pa da krenemo u tom smeru?“

Džози nije odgovorila, ali je pustila Anabel ruku. Henrijeta je pružila ruke i dete joj se dogegalo pravo u naručje. Bila je punačka, rumena i ljupko ćelava.

Čitavo lice joj se ozarilo blistavim osmehom. Pomilovala je Henrijetu po licu i izgovorila: „Mama?“

Henrijeti se srce zgrčilo u uobičajenom žalosnom naletu zavisti. „Bože“, rekla je. „Baš si milo dete.“

„Dadilja kaže da je nesnosna koketa“, kazala je Džози na pomalo obeshrabrujući način.

„Pa“, rekla je Henrijeta, uspevši da ustane sa detetom u naručju. „Mislim da ću morati da se složim sa dadiljom. Anabel se čini sasvim srdačno za nekoga ko me prvi put sreće. Nije to nešto što bi starija mlada dama uradila, zar ne?“ Nasmejala se Džози i pošla polako nazad prema *Zlatnoj košuti* moleći se u sebi da njen slabi kuk uspe da izdrži teret. Anabel je bila mnogo teža nego što je izgledala.

„Anabel radi mnogo toga što ja ne bih radila“, prokomentarisala je Džози.

„Da, mogu da zamislim“, odvrtila je Henrijeta. Pažljivo je gazila pločnikom. Bilo bi strašno da se saplete i ispusti dete.

„Ja nikada ne bljuckam, na primer.“

„Naravno da to ne radiš.“ Pred njima se nalazio neravan led na putu. Henrijeta je snažnije stegnula Anabel.

„Jednom sam povratila večeru, za Uskrs prošle godine, i dadilja Pivs je rekla da sam pojela previše ušćerenih šljiva. Što je koještarija, pošto sam pojela samo sedam. Mislim da sedam nije previše, slažete li se?“

„Svakako.“

„Anabel, s druge strane, ona...“

No Anabelina sklonost ka bljuckanju trenutak kasnije postala je suviše očigledna. Henrijeta je uspjela da pređe deo oštećenog puta i zastala je da propusti kočiju koju su vukla četiri konja da bi mogle da pređu ulicu do *Zlatne košute*, kada se Anabel zakašljala.

„Pazite“, povikala je Džozu, pa uhvatila Henrijetu za suknje.

Henrijeta ju je zbuđeno pogledala. „Sve je u redu...“, počela je.

I baš u tom trenutku Anabel je povratila Henrijeti niz leđa. Topla – ne, vrela – tečnost slila joj se niz leđa i haljina ju je smesta upila.

Sekund kasnije haljina je postala lepljiva i ledena.

Instinktivno je odvojila Anabel od sebe. To je bila velika greška jer Anabel želudac nije bio prazan, pa je talas blago ukiseljenog mleka silovito pogodio Henrijetu u grudi i slio se niz prednji deo njene haljine natapajući je. Zadrhtala je čitavim telom, ali uspjela je da ne ispusti dete.

Bila je neodređeno svesna da Džozu viče. Anabel je zgrčila lice i počela da urla.

„O, mila“, rekla je Henrijeta, pa instinktivno privukla dete na vlažnu haljinu i privila je na rame. „U redu je. Ne plači. Muči li te stomačić? Ne plači, molim te, ne plači.“

Milovala je detetu leđa dok nije prestalo da plače i spustilo glavu Henrijeti na rame.

Henrijeti se srce zgrčilo od čiste čežnje dok je gledala ćelavu glavicu i jedno ružičasto uho. Moram da uradim nešto u vezi s ovim, pomislila je trezveno. Ako sam toliko opijena čežnjom za detetom da se divim stvorenju koje mi je upravo upropastilo najbolji komplet za šetnju, onda zaista gubim razum.

Džozu je skakutala pored nje. „Žao joj je!“, vikala je glasom toliko prodornim da je bio nalik na vrisak. „Žao joj je, žao joj je!“

„I meni je“, rekla je Henrijeta osmehujući joj se. „Dobro je što nisam od šećera, pa se neću istopiti.“

Nestalo je nešto nemira koji je grčio Džozino malo lice. „Uništila je vašu lepu haljinu“, kazala je, prišavši da dotakne Henrijetinu haljinu boje bledeg ćilibara. „Dadilja kaže da je Anabel trebalo da prestane do sada to da radi. Anabel ima gotovo godinu dana, naposljetku, i pije iz čaše. Ali čini se da ne može da prestane sa tim. Mislim da ne zna kako to da učini.“

„Pretpostavljam da si u pravu“, rekla je Henrijeta privijajući vlažni zamotuljak uz rame. „Možda bi bolje bilo da pronademo vašu dadilju jer je Anabel potrebno presvući.“

Ali Džozu je odmahнула glavom. „O ne, ne može još da joj promeni odeću. Dadilja Pivs kaže da Anabel mora da nosi vlažnu odeću dok se ne osuši jer drugačije neće naučiti da ne povraća.“

Henrijeta je skupila oči. „Molim?“

Džozu je ponovila. I dodala: „Možemo li, molim vas, da sednemo i sačekamo da se haljina osuši? Zato što dadilja Pivs neće znati da je povratila, a Anabel ne voli da je pljuska.“

„To mi se i učinilo da sam čula“, rekla je Henrijeta. „Neću dozvoliti dadilji da pljuska Anabel, ali zahtevaću da je smesta presvuče. Razgovaraću sa vašom dadiljom. I vašim ocem.“ Pružila je slobodnu ruku, a Džozu nije oklevala, već je pošla pored nje preko ulice, pa ušla u krčmu.

Jedan punačak muškarac žurno je izašao iz *Zlatne košute* dok su one išle prema ulazu. „Ledi Henrijeta! Veliko mi je zadovoljstvo što vas vidim!“

„Dobar dan, gospodine. Kako ste vi i gospođa Giford?“

„Bolje čim sam vas čuo, ledi Henrijeta, i tako ću i reći svojoj ženi. Ali zaboga, šta je ovo?“ Pokazao je dete. „To dete mora da je suviše teško za vas. I čije je?“

„Nosim je bez problema, gospodine Giford.“ To je bila laž; Henrijeta je osećala da počinje vući nogu. Ako uskoro ne spusti Anabel, počće da se naginje u jednu stranu kao brod u oluji. Snažnije je stegnula dete.

„Nadala sam se da ćete vi meni reći kome ova deca pripadaju. Pronašla sam ih kako lutaju glavnom ulicom. Džozu, da li si...“

U tom trenutku Giford je spazio Džozu i razvedrio se. „One su Darbijeve. On ima privatni salon. E sad, kako ste izašle iz krčme, mlada damo?“

„Želela bih da razgovaram sa gospodinom Darbijem“, rekla je Henrijeta odlučno. „Da li je to plavi salon, gospodine Giford? Želim da porazgovaram i sa dadiljom devojčica.“

Krčmar je pošao ispred njih kroz lučni prolaz koji je vodio u samu krčmu. „Pa, gospo, što se toga tiče, dadilja je upravo otišla.“

„Otišla?“ Henrijeta je zastala u uskom hodniku. „Pretpostavljam da to objašnjava zašto ova deca sama lutaju glavnom ulicom.“

Gospodin Giford je klimnuo dok je otvarao vrata plavog salona. „Otišla je nedavno, sa torbom i prtljagom, i bez reči upozorenja. Rekla je da nije pristala da napusti London i da ne voli da putuje. I još je bila sva uplakana i govorila da su deca za nju previše, i da je ovde zlostavljaju i slično.“

Henrijeta je smatrala da je sama dadilja bila okrutna ako je verovati Džozinoj neizveštačenoj priči o povraćanju i vlažnim haljinama. Činjenica da je mala Anabel pospano dremala na njenom ramenu i da očigledno nije marila za vlažnu odeću samo je dodatno ovo potvrđivala. Dete je moglo da dobije zapaljenje pluća. Štaviše, s obzirom na to da u knjizi *Pravila i uputstva za dobro podizanje dece i vladanje njima* Bartolomjua Bata stoji da dadilja može ostvariti doživotan uticaj na dete, Anabelin otac je pokazao razuzdani nemar kada je unajmio tako mrsku osobu da brine o njegovoj deci.

„Uđite, ledi Henrijeta. Doneću vam šolju čaja. Nije vam sigurno bilo lako da nosite to dete ulicom.“

„Mnogo vam hvala, gospodine Giford“, rekla je, pa ušla u prostoriju. „Čaša vode će biti dovoljna.“

Soba je bila prazna. Plavi tepih se tiho pružao do prozora koji je gledao na centralni trg Limpli Stouka. Henrijeta se osvrnula da pita gde je otac dece, ali gospodin Giford se klanjao muškarcu koji je upravo ušao na vrata.

Kandže žalosti

Njena prva pomisao je bila da je on nalik na grčkog boga – inteligentnog, ne onog nadurenog, nemoralnog. Ali ako je i bio grčki bog, onda mora da je bio zaštitnik krojača jer je bio bez sumnje najotmeniji muškarac koga je ikada videla. Umesto da nosi tamnosmeđu boju kao većina muškaraca kada putuje, on je nosio kaput sa dvostrukim kopčanjem sa detaljima žućkastosmeđe boje i bledožute pantalone. Njegove čizme su se isticale blistavim sjajem i izvijenim prstima, što nikada pre nije videla. Dalje, marama oko vrata bila je opšivena čipkom i našešurena oko vrata na veoma složen način.

Pogledom je preleteo preko njene izgužvane haljine i ona je pomislila da je videla kako je trznuo nosom. Bez sumnje se osećala na kiselo mleko i bljuvotinu. Njoj se stomak grčio od tog zadaha.

Ali nije rekao ništa, prosto je pažnju prebacio na Džozu, čije je namrgođeno lišće neobično bilo nalik licu njenog tate, i imala je jednaku zlatnosmeđu kosu i iste izvijene obrve. Nije pokazao nikakvo naročito zaprepašćenje činjenicom da se devojčica, sasvim očito, prostrla po podu koliko je dugačka.

Samo ju je pitao sa blagom znatiželjom: „Da li si se tako isprljala igrajući se u dvorištu, Džozu?“

Henrijetin tinjajući gnev izbio je u rečima: „Teško mi je da poverujem, gospodine, da vi redovno pokazujete takav nemar prema svojoj deci